

ВІД АВТОРА

Більшість подій, описаних у книзі, є реальними в часі і просторі. І хоч позивні та імена змінені, герої книги й досі живуть, а деякі ще й воюють за Україну.

Що сказати про головного героя? Мамай — це легенда батальйону «Айдар». Справжній його позивний — Динаміт. Я збирав матеріал для книги кілька років, адже почувши про Динаміта вперше ще під Горлівкою у 2015 році, вже не міг не цікавитися бойовим шляхом цього дивовижного воїна. Сильна, вольова людина, добра і щира, яка любила життя, знала ціну доброму слову та розумному вчинку. Він яскраво жив, щедро ділився із рідними та близькими теплом і любов'ю, а з ворогами — ненавистю. Історію його життя та смерті вже зараз оповідають як легенду, мов стародавню думу про козака, який готовий був віддати душу Богові, життя — Україні, а честь — нікому. І хто знає, чи не виникне років за десять нова легенда про сучасного Мамаю, захисника та оборонця землі нашої!

Що ж стосується того таємничого блукаючого танчика, який постійно колошматив конвої із контрабандою, — гадаю, ця таємниця так і залишиться нерозгаданою. Очевидці — ті, хто воював у буремному чотирнадцятому, — розповідали, що на власні очі бачили його роботу. Але танк зник. Чи виконав він своє завдання, чи чекає в надійному сховку слухного часу знову прийти на допомогу українському воїнству — тільки Бог відає.

Хотів би висловити вдячність усім воїнам із групи Динаміта, всім його бойовим побратимам, друзям, рідним та близьким за надану мені інформацію про цю дивовижну людину. Дякую також пані Вірі Шпильовій за допомогу в написанні книги.

Окрема моя подяка панові Михайлу Ганабі та надійному і сучасному в усіх аспектах підприємству ТОВ «Агро-Модуль Груп» в особі пана Рабчевського Анатолія Васильовича та пана Грабчака Дмитра Володимировича, цим щирим людям із великим серцем та душею справжніх патріотів, за неоціненну благодійну допомогу та підтримку цього проекту.

І останнє. Хотів би вклонитися людині, без якої ця книга не відбулася б, — Світлані Дмитрівні Оврашко, мамі легендарного Динаміта. Смерть власної дитини — найтяжче випробування для кожної жінки. Але Любов до загиблого сина додавала їй сил. Скільки Світлана Дмитрівна оббила порогів, скількох людей умовляла допомогти зібрати гроші на книгу — словами не передати. Такої Віри, такої Надії я ще у своєму житті не зустрічав. ЗЕМНИЙ ВАМ УКЛІН, МАМО, ЗА ВАШУ НЕВТОМНУ ПРАЦЮ!!! І ДОВГИХ ВАМ ЛІТ ЖИТТЯ!!!

Щиро бажаю всім мирного неба, міцного здоров'я, гараздів і всіх благ. Хай Бог благословить Вас і дарує добро та достаток на довгії літа.

Сергій Деркач

ГЛАВА 1

Розмова вийшла невесела. Олекса Отрошко віз зібрану допомогу добровольчому батальйону і дорогою на власні очі бачив, як країна просто розривається. На серці ставало нестерпно боляче. Одне село підіймало українські прапори, інше, буквально за кілометр від нього, — триколори. Ще пів року тому ніхто не міг і подумати, що таке може статися в Україні, і от тепер... Треба покінчити з усім цим безладом якомога швидше. А возити військовикам харчі та одяг — справа нехитра. Із цим кожен впровається. Та Батя раптом вперся: не візьму — і все. Мовляв, воювати є кому — немає чим.

— По правді сказати, хрін із ним, з тим одягом, взуванкою та їжею. Яюсь переб'ємося кілька тижнів. У нас зброї катма, — Батя перейшов на здушений шепіт: — Десять дробовиків та штук сім мисливських рушниць — ось який арсенал нині маю. І це на півтори сотні особового складу! Із дня на день почнуться бої, а мені людей ні з чим на ворога посилати! Знаєш, яку зброю я видав їм учора, коли настала пора в перші караули заступати? Не повіриш — саперні лопатки, бо це все, що мені військкомат виділив. «Автомати, — сказали, — здобудете в бою». Отак! Як у 41-му...

Олекса мовчав. Він уже вдруге приїжджав до Старобільська, де тиждень тому зорганізувався новий батальйон «Сварог», і все бачив на власні очі.

— Добре, — нарешті мовив Олекса. — Не знаю поки що як саме, але зі зброєю щось придумаємо.

Тільки одна умова. Наступного разу я приїжджаю, збираю під себе групу і воюю.

— Ти мені як волонтер потрібен... — почав було заводитися Батя, але Олекса перебив його:

— Є кому воювати, нема кому возити, — все це я вже чув. Але воювати — то треба ще вміти. Тому погоджуйся, комбате.

Батя подивився на простягнуту руку, щось зважив і потиснув її, спитавши:

— Маєш військову освіту?

— Три курси військового інституту підйдуть? — якось весело запитав Олекса.

— А чого не закінчив? Не, я просто питаю. Ти не думай.

— А я й не думаю. Побачимось.

Дорогою до Києва Олекса міркував, де взяти зброю. Питання грошей вирішувалося дуже просто: продати свою частку спільного з братом Васильком бізнесу. Частина грошей лишиться сім'ї, все інше можна витратити на спорядження та зброю. Але де ж її взяти? Тут як не думай, як не крути, а без порушення закону не виходить. Олекса всміхнувся. От часи настали! Навіть для захисту Батьківщини треба піти на злочин. Хоч є один варіант...

— Ну що, як з'їздив? — привітав Олексу Богл, коли той зайшов до офісу охоронної агенції. Окрім нього, тут була молоденька офіс-менеджерка та трое чергових охоронців групи швидкого реагування.

Це був чолов'яга років сорока трьох, кремезний, високий, із ніби вирізьбленим із каменя обличчям.